

COPS DE TIMÓ

Poesia de Xavi Jiménez

Il·lustració: Maria Romeu i Puntí

Veïnes i veïns, amics tots i totes, em presento: el meu nom és Xavi, tot i que des que visc a Tona sou més els que em dieu Xevi. Al principi mirava de rectificar-vos, avui ja assumeixo la variació com un punt més d'integració i d'identitat adoptiva. Vaig néixer fa quaranta-quatre anys a Granollers, en fa dotze que vaig venir a viure a Tona i només quatre que escric, una necessitat d'expressió sorgida com a seqüela d'un càncer que vaig patir i que em va capgirar la manera d'entendre (i d'explicar) tot plegat. Us deixo tot seguit un recull de poemes en el que voldria mostrar els temes que més o menys toco en els meus escrits, i tot i que l'espai és el que és, trobo que ho he mig aconseguit.

Espero de debò que us agradi. Ni que sigui una mica.

Ens veiem pels racons del poble, salut!

Xavi (o Xevi!)

Xavi Jiménez

DEMANA UN DESIG

Que no se'ns titlli cap més somni d'impossible.

Que els estralls i cicatrius que carreguem,
ens recordin sempre aquells que ja han marxat.

Que l'esperança, per un cop, sigui ben certa,
i que la veu no se'ns escati

abans que totes les paraules siguin dites.

Que ningú ens robi les nits,
que en la foscor ens trobem les mans.

Que un desig insatisfet de sol en vena
no ens empenyi a oblidar mai l'ombra infinita.

Que la vida sigui mina
i carbonet de llapis vell,
per dibuixar-nos a la pell remors com d'aigua.
Que no neixi cap més plor
de l'amargor, de la impotència, del pa escàs.
Que la bellesa d'un mirall de llibertat
no ens esvaloti les angoixes del potser.
Que es desfermi al nostre llit un clam d'estels,
tot travessant sostres i anhels, boires i núvols.
Que tot el cúmul de bestieses que ens han dit
no s'arregui en mars d'oblit i porcellana.
Que el devessall d'olors que es forja en els migdies
ens descobreixi en fantasia enlluernada,
i que l'hivern, si ha d'arribar, sigui frondós,
que no ens dispersi un vent dolós com pètals gèlids
ni ens empresoni el caminar el blanc de la neu.
I no aturar-nos ja mai més en els infèrtils
corrierols d'aquest riu d'or i de deixalles.
Que un crit viu ens reivindiqui entre la gent,
que no ens captivi cap ingent munt de promeses,
i que ens trobem tots dos demà, encara abraçats,
tal com avui ens ha capturat la llum suspesa
i el primerenc cant dels ocells pentinant l'alba.

DESOBEDIÈNCIA

Obeirem el cant dels vespres en el cel,
els regnes purs de la inconsciència,
els desitjos fràgils fets d'herba gebrada.
Obeirem l'essència plena i irrevocable de la mort,

la frontera que ens aixeca l'horitzó,
el plor i la pell,
la suau remor d'un mar de nits besant la sorra.
Obeirem el nus que es fa
en el cor del cor quan enyorem,
i el vertigen d'un milió de papallones a la panxa.
Les mans esteses que prometen
i es demanen de reüll,
les paraules del carrer, el mot més curull,
el mandat d'un núvol clar penjant de l'aire.
Obeirem l'espai pel que és,
i el temps perquè és ingovernable.
L'experiència sempre nova de volar mentre dormim,
la neu intacta en el seu cim,
el sol naixent, la part del somni en què ens perdem
i no ens importa.
I obeirem també el dolor,
doncs el dolor és company de pis,
parany i avís,
el convidat mai convidat que s'obre pas rere la boira.
Farem confiança al seny i al salt,
i obeirem el llaç vital entre arbre i terra,
la paciència de l'espera,
el fred que ens cala el moll de l'os,
les flors del mal, el pànic fos, l'instint salvatge.
La febre al si d'un món malalt, el riu eixut,
la intolerable solitud de la trinxera atemorida,
la ferida que es reobre amb la distància.
Però ens guardarem un punt rebel
i prometem desobeir....

Desobeïrem l'engany dels límits pels límits,
els carrils que ens empresonen les sortides,
el grotesc somriure de la negació.
El no perquè no, el sí perquè sí,
els esglaons que ens menen sempre
a soterranis sense vida.
Amb fermesa mostrarem la nostra repulsa
a tota injusta imposició,
defugirem, condemnarem la rendició,
brandant un llamp de fonaments envers la fosca.
I així farem, del pensament, mirall dels actes,
i contra cada repressió reflectirem la nostra consciència.
Obeïrem la dignitat que s'incendia en obeir,
la crida entesa com a pas vers el destí,
i la flama nova encesa amb la guspira
de la més legítima desobediència.

LA NENA QUE ESCOMBRAVA DESCALÇA

La Fenke escombria el replà
deslluït del cor del pare.
Hi passa l'escombria amb el gest
infinit i desmaiàt
de qui encén fanals de vida al seu voltant,
tot fent somriure i somrient,
semblant dolçor de caramel sense adonar-se'n.
Arrossega pel sòl de marbre fred
les molles de melangia
i les tristeses trepitjades

que el pare mateix pensava
ja llençades a la brossa temps abans,
molt temps abans.
Arreplega el mal humor
que s'amuntega en els racons
i el polsim acumulat ran de barana,
l'ombra llarga que hi projecta algun problema
estúpid, sord, llunyà, petit,
la incertesa en tantes nits,
les angoixes reposades però punyents,
records trencats, dolors latents,
les cendres d'uns ahirs cremats,
la cicatriu d'un punt de por, certa, indubtable.
La Fenke escombra descalça
i evapora les estones amb un frec de clau de sol,
deixa surant notes en l'aire,
lliures i determinades, mentre es fonen a la boca,
a promoure llibertats amb melodies,
endolcint la llum estesa dels migdies,
i de la lluna en els detalls gebrats que toca.
I l'escombra és d'intangible no-matèria,
no es vesteix amb cap reclam, ni necessita el pes del cos.

TEMPESTA I FUSTA

El temps és foll com els rellotges de juguina,
i la foscor és la nostra barca naufragada.
La finestra retallada, l'ull de bou,
i el llit estret
és pell i indret, bressol de tro i ample oceà.

Aquella espelma tan llunyana, el nostre far,
i els blancs llençols, cel rebregat i escuma blanca.
La tempesta que ens ha desfermat la nit
ha esdevingut inescrutable llum estèril,
i en l'intrèpid cor dels somnis hem tocat
(i hem oblidat)
la mida justa del deliri que ens amara.
Agafa't fort, ben fort a mi, que sóc la fusta
insinuada en el braç d'aigua i el llampec.
Agafa't fort, abasta'm tot sota el diluvi,
i et duré on la terra és brou de tots els verds,
on es troben la carícia i el petó del despertar,
on la cançó que toca el vent sap l'harmonia d'un vol líquid,
suau, dolcíssim.
El temps és foll.
L'espelma, el far.
Els blancs llençols, el llit del mar.
La nau, la fosca.
A l'ull de bou, finestra i sal.
El cel trencat, plagi d'escuma.
El plor, l'oceà.
La suor, l'onatge.
Els ulls tancats
aclaparats pel teu naufragi..
Agafa't fort, ben fort a mi, que sóc la fusta.

FOSSES

Fossa comuna, poble,
vorals, resson de sega.
S'oblida l'escomesa
que va exhaurir la lluna,
i aquí el meu poble, en fosses,
cementiris en tàpies,
sangs de collita i runa,
funerals de cuneta.
Memòria estreta, rínxol
marcit en nits de trànsit,
poble sedat, t'espolses
la terra del dol fràgil,
atrinxerat en pluja.

Il·lustració: Maria Romeu i Puntí